

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Lliurament del VI premi Conviure a Catalunya

Palau del Parlament, 17 de maig de 2012

La presidenta

Bona tarda a tothom en aquest acte de lliurament del premi al millor programa pedagògic sobre el tema 'Conviure a Catalunya', convocat per l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.

Vull saludar, en primer lloc, el molt honorable senyor Joan Rigol, expresident del Parlament i president de l'Associació d'Antics Diputats ; el molt honorable senyor Ernest Benach, expresident del Parlament, i la senyora Flora Sanabra, secretària de la junta de l'Associació d'Antics Diputats i portaveu del jurat; els directors i les directores de les escoles guardonades; els representants de les escoles participants; l'il·lustríssim senyor alcalde de Sant Andreu de la Barca; els regidors i les regidores; els membres de l'Associació d'Antics Diputats i, molt especialment, els nois, les noies, els nens i les nenes que hi han participat i que avui han vingut aquí, a aquest acte, per rebre el premi que els correspon.

Vull saludar també..., que veig que hi ha mares i pares que deuen estar molt orgullosos de veure que els seus fills o filles han treballat, han treballat en valors i avui rebran un premi, i també tots aquells que no hagin tingut premi, però que tindran un diploma per la feina que han fet i que segur que ha estat una molt bona feina.

En primer lloc passo la paraula al molt honorable senyor Joan Rigol, president de l'Associació d'Antics Diputats.

.....

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

A continuació té la paraula la il·lustre senyora Flora Sanabra, secretària de la junta de l'Associació d'Antics Diputats al Parlament i portaveu del jurat, que ens en llegirà el veredict.

.....

La presidenta

En primer lloc, vull saludar els més petits, els mitjans, els més grans, els pares i les mares, els mestres, els directors i els polítics en general. Moltes felicitats per aquest acte, en què s'han atorgat tres premis, molt especials, però, sobretot, el que s'ha fet és un reconeixement de la feina que feu a les escoles.

No sé si abans d'entrar en aquest auditori heu fet una volta pel palau...? Sí? Molt bé. Doncs només esmentaré –per segona vegada, perquè ja us ho deuen haver explicat molt bé– on sou, perquè és part de la història de Catalunya.

Sou en un palau, que ara és el Parlament, i el Parlament és on els diputats i les diputades defensen els drets dels ciutadans, de tots els ciutadans que viuen a Catalunya, de tots, del poble més petit a la ciutat més gran, i són representants dels ciutadans que han estat escollits a les eleccions.

I aquest palau, abans de ser Parlament, va ser un polvorí. Sabeu el que és un polvorí? El lloc on es guardaven armes. Era en un parc, que és el parc de la Ciutadella, que es va construir fa tres-cents anys; per tant, forma part de tres-cents anys de la nostra història. I al cap de molts anys aquest palau es va convertir en un museu, es va voler convertir en un palau però no va ser mai utilitzat com a palau. I enguany fa vuitanta anys que el president de la Generalitat de fa vuitanta anys –el president Macià–, el va rehabilitar i va decidir que fos la seu del Parlament de Catalunya. Durant molts anys va estar tancat, i des de l'any 80 torna a ser la seu del Parlament de Catalunya.

Jo sempre explico, a grans i a petits, que són aquelles coses de la història i de la vida, que allò que havia estat pensat com un instrument de repressió, i per tant contra els catalans i les catalanes, s'ha convertit ara en un lloc de paraula, de la paraula, on podem parlar, on podem discutir, on negociem, on decidim les lleis o les iniciatives que van, en definitiva, a favor dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Des que sóc presidenta és la segona vegada que s'atorguen aquests premis, i crec que he de destacar una cosa –que l'any passat, per exemple no va passar, i que fa tres anys segurament tampoc– i és que avui, a la taula, teniu tres presidents del Parlament: el president Rigol, el president Benach i la presidenta Gispert.

També volia dir que l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya ha volgut concedir aquests premis en reconeixement de la funció pedagògica de les vostres escoles, de l'educació, de l'educació de nens, nenes, nois i noies que sereu les persones del futur, els ciutadans del futur, i per tant és molt important l'educació que se us doni, és molt important la participació que hi tingueu, i és molt important que aquesta feina que feu us serveixi el dia de demà per estar més preparats en valors com poden ser la pau, l'esforç, la solidaritat, i tots els que us ensenyen a casa o a l'escola.

Vull destacar la novetat d'aquest any d'aquest premi, d'aquesta menció especial al millor programa d'integració social. Abans, quan parlava amb els membres del jurat i amb el president Rigol, comentava que els darrers catorze anys –per tant, alguns dels que heu estat premiats avui no havíeu nascut–, del 1998 fins el 2012, han vingut a Catalunya més d'un milió de persones d'altres països, d'altres continents, d'altres cultures i d'altres llengües. I això no és fàcil de cohesionar, encara que Catalunya i la gent de Catalunya, totes les persones i els polítics volem fer aquesta funció de cohesió, perquè per a nosaltres la cohesió social és el bé més preuat que tenim els catalans i de què ens podem sentir orgullosos.

I, per tant, és important destacar aquesta menció, perquè significa que a l'escola ho heu viscut. Heu viscut, segur, problemes, petits problemes de convivència, heu viscut com és que hi ha tanta gent diferent –tant els que han vingut de fora com els que estan aquí–, i heu volgut fer una feina de cohesió i d'integració, i això és molt important.

Perquè són pocs anys, malgrat que per a vosaltres puguin ser molts, catorze anys, però per als que tenim ja una certa edat són pocs anys, catorze anys, perquè vingui tantíssima gent, i sigui capaç d'integrar-se, de conèixer la nostra cultura, de sentir-se bé aquí, de quedar-se aquí vivint amb nosaltres, però sense oblidar les seves arrels. El que vius de petit no ho oblides mai, i per tant és important que els que som d'aquí de sempre, i els que heu vingut per quedar-vos, recordeu sempre les vostres arrels i siguem capaços, entre tots, de fer aquesta integració que és molt i molt important.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Vull destacar, també, que els antics diputats i diputades posen, com sempre, damunt la taula, cada any, la necessitat que, des de petits, des de joves, us acostumeu als instruments de la política. Aquests instruments que són el diàleg, el compromís cívic, la paraula, en definitiva. I en aquest sentit, el premi atorgat a l'Escola Manuel de Montsuar, de Lleida, té un significat especial en aquest sentit. També heu tingut un gran avantatge, i és que heu tingut un mestre que, durant bastants anys, ha estat diputat en aquesta casa, Francesc Pané, i per tant ell tot això s'ho sabia de memòria; no té tant de mèrit el Francesc Pané com tots els seus alumnes, que han sabut seguir la seva filosofia, la seva experiència, i la seva manera d'entendre la política.

I aprofito per saludar-te, perquè feia temps que no ens vèiem, i de tots els diputats i diputades amb qui he conviscut una, dues o tres legislatures tinc un bon record; un bon record i una bona relació, que és molt important. Aquí ens podem barallar, aquí podem no estar d'acord, aquí podem votar en contra de moltes iniciatives, però quan un deixa de ser diputat i es retroba a l'Associació d'Antics Diputats, per entendre'ns, ja no parles del seu color polític, t'uneixen altres coses: aquella experiència d'haver pogut treballar pel país durant uns quants anys, i per tant això és molt important.

I el premi Conviure va en aquesta línia, en la línia que conviure és molt més que coexistir; vol dir compartir, vol dir saber que tens al costat una altra persona, que vol ser amiga teva, que et vol estimar, que et vol sentir, que vol jugar amb tu, i que, per tant, tu també has de fer aquest esforç per sentir-te al seu costat.

O respectar no és el mateix que tolerar. La tolerància és important, naturalment, però el respecte és molt més important. El respecte significa que aquesta persona és diferent de mi, aquesta altra també, però ell és com és, i per tant jo l'he de respectar. I una altra cosa és que no ens entenguem: doncs, buscarem maneres d'entendre'ns –allò que deia abans un dels directors de les escoles–, el pactisme. Allò que és un principi nostre que dóna forma a la cultura catalana, al dret català, el pactar, el 'parlem-ne'. Doncs això és, en part, aquest concepte del conviure. Conviure i respectar vol dir buscar punts de trobada, vol dir implicar-se en els problemes de cada dia, vol dir dialogar, i són valors que cal treballar al llarg de la vida, des de la família i des de les escoles.

Sempre dic, quan tinc nois o noies al Parlament, que el que han viscut els seus primers vint anys és el que els queda segur per a tota la vida, i per tant la vostra

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

experiència, el vostre pas per la vostra família, el sentir-se estimat, el sentir-se escoltat, sentir allò que de vegades dieu: "Quin rotllo!, el pare, la mare, tot el dia ens diuen el mateix", doncs això després queda i això ajuda. Aquell esforç que heu de tenir, aquelles ganes de treballar, aquella solidaritat que heu de sentir, tot això es viu i es mama a casa i es viu a l'escola. I és gràcies als vostres mestres i professors que aquests valors els heu de tenir sempre vigents, i sempre pendents, i segur que no us n'oblidareu. Quan tingueu trenta o quaranta anys, moltes vegades direu: "Ui!, a l'escola em van dir això", "la mare em va dir allò altre", "el pare..." i ho recordareu. I això és molt important perquè forma part de com és i de com es fa una persona.

I només recordar, ja per acabar, el nom de les tres escoles. Tenen tres noms de tres catalans il·lustres: el poeta Maragall; l'escriptor Josep Pla, i Manuel de Montsuar, que va ser president de la Generalitat. I algú pot dir: "Un president de la Generalitat?" Els de Lleida ho han sabut segur, perquè els ho heu explicat, però els altres no... Doncs, sí senyor, el segle XIV, la Generalitat, el que avui anomenem govern de la Generalitat, s'anomenava Diputació del General, i d'allà ve 'Generalitat'. Ja vam tenir un primer president de la Generalitat el 1359, i Manuel de Montsuar va ser un altre president de la Generalitat, el vint-i-vuitè. Per tant, aquest palau té una història de tres-cents anys, i el palau de la Generalitat té una història des del segle XIV.

Per això hem d'estar orgullosos de la nostra història. Hem de pensar que tenim unes arrels molt profundes, i una cultura, una llengua i un dret que són essencials per a la nostra identitat com a poble. I no ens hem d'oblidar d'explicar-ho. Tots aquests nens i nenes que han vingut de fora, han de conèixer la nostra història, han d'estimar-la com vosaltres, però sense oblidar les seves arrels.

Finalment, vull agrair als mestres, als professors, la feina que feu cada dia, una feina que en aquests moments encara és més difícil, més complicada, perquè segur que viviu a l'escola molts problemes personals i familiars. Jo, en aquest punt, us vull animar a seguir treballant en la vostra vocació, és importantíssim el vostre paper. Els pares moltes vegades no dic que deixin en mans dels professors l'educació, però confien molt en tots vosaltres, i és molt important el paper que feu.

I res més, moltes gràcies a tots. Felicitats, de nou, a tots els nens i nenes que hi heu participat.